

IPA Tramp 2016

Po loňském úspěšném nultém ročníku akce naší ÚS Plzeň **IPA Tramp**, jsem připravil i letos další vandr. Přestože písemná reportáž z loňského ročníku sklídila celkem slušný ohlas, neočekával jsem nijak výrazný nárůst zájemců. Jak někdo na rovinu poznamenal, je příjemné si o tomto dobrodružství přečíst, ale na vlastní kůži to chce zažít málokdo. Nakonec se oficiálně přihlásilo osm zájemců.

Akce měla odstartovat opět na Hlavním nádraží v Plzni a to 13.5.2016 v odpoledních hodinách. Protože nakonec dva zájemci z osobních důvodů na poslední chvíli účast odřekli, sešlo se na nádraží šest statečných dobrodruhů, které neodradil ani pověsný pátek 13, ani poměrně strašidelná předpověď počasí. Oproti loňsku byl tedy navýšen počet účastníků o celých dvacet procent.

Naše čistě pánská sestava se usadila ve vlaku, abychom poměrně zakrátko v obci **Chrást** přestoupili do ještě menšího vláčku. Místní lokálka nás pak vcelku rychle přepravila do místa, odkud mělo začít naše pěší putování.

Obec **Radnice**, městečko poprvé zmíněné v r. 1336, na město povýšeno r. 1570, s vlastním barokním zámekem, kašnou s empírovým sloupem a několika památnými domy. A mimochodem zda mají vlastní minipivovar. Ten byl bohužel ještě zavřený a tak jsme si tuto kulturní vložku odpustili a doplnili tekutiny v místní obyčejné (i když celkem neobyčejně zatuchlé) špeluňce. Někteří z nás ještě doplnili proviant u místní vietnamské komunity a pak jsme již vyrazili na cestu, po žluté turistické trase.



doplnění tekutin v Radnicích

Hned po prvních kilometrech se nám ztratil náš předseda Miloš, který opět nasadil své pověstné tempo, jasně dokazující, že pochází z nějaké větve klanu Zátopkových. My ostatní (normální) jsme vzdali snahu o stíhací jízdu a šli dle svých možností a hlavně po správné trase (na rozdíl od Miloše). V klidu jsme dorazili do malé vesničky **Újezd u Svatého kříže**, kde jsme poměrně nepřekvapivě našli Miloše u místní hospůdky. Toto zařízení působilo víc sympatickým dojmem než hospoda v Radnicích a jistě to nebylo jen tím, že zde byla dámská obsluha. Proto jsme zde opět řádně zavodnili organismus a pokračovali dále po žluté trase, až k **řece Berounce**.



cesta k řece Berounce

Tady jsme začali sledovat zelenou turistickou trasu, která víceméně kopíruje pravý břeh řeky. Také jsme v těchto místech podruhé, a tentokrát definitivně, ztratili Miloše. Trasa nebyla z nejtěžších, pravidelné stoupaní a klesání nám ukrajovalo hodně sil. Začalo se už šerit a my minuli několik vhodných míst na táboření, v dobré víře, že se nám podaří dohonit Miloše. Dokonce jsem si na chvilku optimisticky pomyslel, že Miloš už prozíravě nějaké tábořiště našel a má už pro nás zapálený oheň a nasbírané dřevo.

Když už šero začalo ustupovat tmě a Miloše stále vidno nebylo, přišla ke slovu moderní technika, bez které už současná generace neumí fungovat. Mobilní telefon. Tak jsme zjistili, že náš předseda na nezjištěném místě úplně sešel z trasy (zase) a nachází se v obci Olešná, která byla mimo našich plánů a našeho dosahu. Rychle jsme se tedy domluvili, že jak si kdo ustele, tak si lehne a o nějaké znovu setkání se

pokusíme až následujícího dne za světla.

Bohužel pro nás, jsme stále nemohli najít nějaké vhodné místo na přespání. Úzká cestička ve svahu přímo nad řekou nebo naopak rozlehlé louky s vysokou trávou nás nijak neoslovily. Po krátké poradě jsme se rozhodli, že sebereme poslední síly a zkusíme dorazit, až k **hradu Libštejn**, zřícenině gotického hradu, založeného ve 14. století, na strmém skalisku nad pravým břehem řeky Berounky. U tohoto turisty, trampy a vodáky vyhledávaného místo bude určitě nějaký plácek vhodný k přespání. Poslední dva kilometry jsme šli v naprosté tmě, orientujíc se jen světlem baterek. Úzká cestička ve svahu vysoko nad řekou činila z tohoto úseku celkem adrenalinovou záležitost.

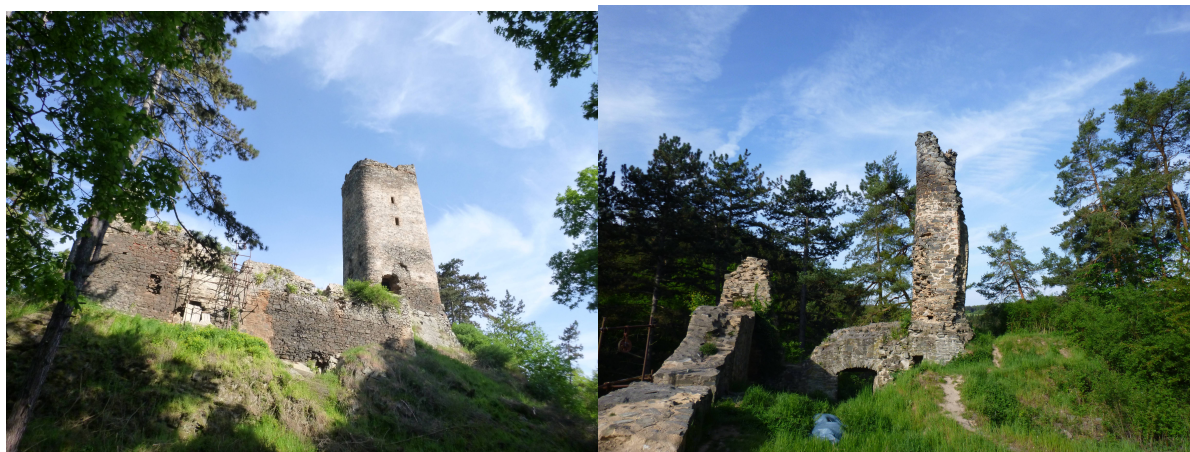


napínavá noční cesta

Když jsme pak dorazili pod hrad, zjistili jsme, že u řeky je menší chatová osada, ale žádné vhodné místo na přespání jsme nenašli. Jít až k hradu se nám nechtělo (bylo to moc do kopce) a tak jsme prošli chatovou osadou a pak přímo u řeky, u budovy vypadající jako vodní elektrárna, jsme začali připravovat místo na přespání. Utahaní jako koťata jsme se rozhodli, že nebudeme řešit žádný oheň, přístřešky a prostě jen lehne na rovný a travnatý flíček a budeme doufat, že nesprchne. Stihli jsme sotva vybalit pár věcí z bagáže a už si to k nám šinulo nějaké světýlko. Nebyla to bludička, ale pán s baterkou, který nás sice slušně, ale rázně upozornil, že se nacházíme na soukromém pozemku. A pak nám poradil, že když vystoupáme kus pod zříceninu, najdeme krásný plácek na přespání, kde navíc už táboří nějakí dva trempové a mají tam oheň. Neochotně jsme zase sbalili věci a vyšlapali poslední stoupání tohoto dne. Ke slibovanému ohni jsme dorazili zhruba půlhodinu před půlnocí. Zde nás čekal

příjemně sálající oheň, hned tři neznámí trempové a jako naprosté překvapení i Miloš, který sem dorazil nedlouho před námi z úplně jiného směru. V okolí ohně již stálo několik přístřešků a dle hlasitého chrápání bylo zřejmé, že cizí parta má více členů. Každý jsme si našli nějaký flíček na přespání, a zatímco někteří okamžitě odpluli do říše snů, ostatní si sedli k ohni a pustili se do velice pozdní večeře. Trochu jsme pokecali, něco málo popili a pak se postupně rozprchli do svých ložišť. Ráno jsem se probudil celkem časně, jak je ostatně při spaní v přírodě pravidlem. Nevím jak je to možné, ale přesto, že jdu spát dost pozdě a probudím se hodně brzo, cítím se odpočatý víc než po deseti hodinách spánku v nejlepší posteli. Počasí bylo od rána jako malované, slunce svítilo, hrálo a dalo zapomenout na náročný finiš předchozího dne.

U ohně už posedávali trempové, jak naši, tak neznámí a každý si kuchtil snídani dle svých možností a chutí. Veselá partička, se kterou jsme sdíleli nocoviště, měla vpravdě mezinárodní složení. Kromě našinců také jednoho Ukrajince a Američana. Ten vcelku plynulou češtinou nadával na největší hrozbu českých lesů a to klíšťata, kterých se mu za noc podařilo nasbírat dvouciferné množství. Nutno poznamenat, že tento tvor se nevyhnul ani členům naší partičky. O to víc jsem si pochvaloval, že jsem nespál ve vysoké trávě, ale v bezpečné výšce uložen v hamaku. Tímto způsobem jsem v přírodě nocoval poprvé a bylo to až nečekaně pohodlné řešení. Po snídani jsem si udělal výšlap až nahoru na zříceninu hradu Libštejn, která je volně přístupná. Pořídil jsem několik fotek, Miloš se zatím za nás zapsal do místního cancáku.



zřícenina hradu Libštejn

Pak jsme si sbalili věci, rozloučili se a vyrazili na další cestu. Bylo třeba vyšlápnout menší stoupání a poté už vedla cesta rovně, vysoko nad Berounkou. Poslední dva kilometry do Liblína jsme pak šli po asfaltové silnici. **Liblín**, je malebná obec v údolí Berounky, založená r. 1181, ve které je pozdně barokní zámek a anglický park s řadou barokních plastik. Nám se zde hlavně podařilo objevit restauraci v Hotelu Berounka, která byla ale dopoledne zavřená. Naštěstí přímo u řeky byl malý kemp, který ač byl liduprázdný, měl otevřený stánek a tak jsme měli přísun piva zajištěný. K tomu jsme si dopřávali různé pochutiny z vlastních zásob. Já jsem potom ponechal zbytek týmu spokojeně popíjet v kempu a nalehko bez batohy jsem vyrazil po silnici opět nad Liblín, kde jsem si nemohl nechat ujít snad neznámější a nejromantičtější výhled na řeku Berounku z **Havlovy skály**, 30 m vysokého skalního

ostrohu. Udělal jsem hromadu fotek a pak zase mazal zpátky za ostatními.



vyhlídka z Havlovy skály

Jelikož začínal být pomalu čas oběda, přemístili jsme se z kempu do Hotelu Berounka a objednali si něco dobrého na zub. Počasí nám stále přálo a tak jsme pojedli na terase hotelu a ještě i něco dobrého popili.

Poté jsme po mostě přešli Berounku na druhou strany a zde se vraceli proti proudu zpět, až do místa, kde se do Berounky vlévá **řeka Střela**. Zde jsme odbočili a začali sledovat tok této menší říčky, jejíž horní úsek jsme poznali již na loňském trempu.



podél řeky Střely

Jak už jsme si zvykli, chvílemi byla cesta příjemně rovinatá, chvílemi pak dost

nepříjemně nakloněná. Nejdelší a nejvíce nepříjemné bylo stoupání k obci, která se naprosto nevhodně jmenuje **Dolní Hradiště**. Po vyšlapání krpálu od Střely nahoru, jsem opravdu první část názvu obce moc nechápal. Naštěstí měli v této malé vesničce otevřené místní pohostinství. Zde nám exoticky vyhlížející paní výčepní nabídla nejen dobré pivo, ale hlavně naprosto luxusní dršťkovou polévku. Chvíli jsme poseděli, odpočinuli si a občerstvili se. S blížícím se večerem se celkem ochladilo a tak jsme uvítali i zahřátí a také možnost odskočit si na normální wc. Někteří z nás se chtěli občerstvovat více a jiní méně a proto jsme se v celku logicky rozdělili a vyrazili na cestu postupně ve dvou malých skupinkách. Já byl součástí té aktivnější, zatímco náš sprintér Miloš zůstal překvapivě s druhou skupinou.

Z vesnice jsme kousek šlapali po silnici, ale po chvíli se cesta stáčela do řepkových polí a pak vplouvala do lesa. Po pár kilometrech chůze jsme se začali rozhlížet po nějakém vhodném místě na nocoviště. Nakonec jsem vybral místo trochu stranou od hlavní turistické cesty, nedaleko krásného vyhlídkového místa na meandry řeky Střely.



vyhlídka nad Střelou

Zbytek týmu nás rychle dohnal, hlavně proto, že jsme jim na cestě nechali nepřehlédnutelné znamení.

Pak už jsme si každý našli nějaký rovný plácek a připravili si ležení dle svých možností. Já jsem tentokrát nenašel dva vhodně rostlé stromy pro zavěšení hamaku a tak jsem spal normálně na karimatce na zemi. Alespoň jsem měl jasné srovnání obou způsobů nocování. Jen pro zajímavost – u mě zvítězil hamak.

V okolí nebyl problém nasbírat dřevo na oheň a tak už za chvíli na cestě vesele plápolal. Po skromné večeři se začali dopíjet zásoby tekutin, většinou poměrně

zdraví škodlivého obsahu. Druhá noc byla dost chladná, ale díky kvalitnímu spacáku jsem to nijak nepocítil. Když jsem se časně ráno probudil, na cestě už znova hořel oheň, u kterého se hřál zkřehle vyhlížečící Míra. Postupně se k nám přidali ostatní probouzející. Hned po ránu nás pobavil Venca vylézající se svého improvizovaného igelitového stanu. Zvuk, který přitom zněl, Míra vtipně přirovnal zvuku, který vydává rozbalující se tatranka. Posnídali jsme ze zbylých zásob a pomalu, beze spěchu si sbalili, udělali hromadné foto na vyhlídce a vyrazili na poslední úsek naší cesty.



naše tábořiště

Od rána bylo polojasno, a pokud mohu věřit svému outdoorovému teploměru, tak bylo pět stupňů Celsia. Navíc foukal silný vítr, který pocitovou teplotu ještě více snižoval. Při svižné chůzi se ale člověk rychle zahřeje. V poslední části nás čekali spíše rovinatější úseky a tak jsme šli víceméně na jeden záťah. Malou zastávku jsme udělali pouze u jakési opuštěné samoty, kde nás hlavně zaujala dřevěná kadibudka, kterou jsme postupně navštívili v hojném množství. Úplně poslední úsek do Plas jsme těsně kopírovali řeku Střelu. Počasí se zkazilo, úplně se zatáhlo a vypadalo to, že nakonec přece jen zmokneme. Ale nezmokli jsme. Do **Plas**, původně obce založené kolem cisterciáckého kláštera založeného r. 1144, která byla na město povýšena r. 1960, jsme dorazili možná trochu unavení, ale spokojení a sušší. Poseděli jsme v restauraci U Rudolfa, kde čepují kompletní sortiment místního Knížecího pivovaru Plasy. Přestože jsme nemytí, nečesaní, páchnoucí kouřem a potem, vyhlíželi v restauraci poněkud nepatříčně, obsluha se nám věnovala a tak jsme ochutnali hned několik výtvarů místního sládka. Nakonec jsme se skoro jednoznačně shodli, že místní pivo není nic moc extra, na rozdíl od výborné (i když drahé) gulášové polévky.



nádraží v Plasích

Poté jsme již vystoupali poslední kopeček na vlakové nádraží. Zde jsem v čekárně rozdál pamětní listy a udělali jsme poslední společné foto. Cesta do Plzně utekla jako voda, já jsem se opět loučil dříve a vystoupil na zastávce Bolevec.

I naše druhá výprava se nadmíru povedla. Přes velice nepříznivé předpovědi počasí jsme ani jednou nezmokli, ani nijak nemrzli a počasí k nám tedy bylo více než vlídné. Rád bych tímto poděkoval všem účastníkům, kteří se nezalekli počasí a vyrazili. Díky patří Miloši Novozámskému, Mírovi Blažkovi, Vencovi Havrdovi, Martinovi Kraftovi a Jardovi Honcovi, který s námi statečně držel krok, ač byl z celé party nejstarší.

Na úplný závěr trochu strohé statistiky. Ušli jsme 38 km, sledovali tok dvou řek, minuli nepočítaně potůčků, navštívili tři vesnické hospody, vodácký kemp, hotelovou restauraci, pivovarskou restauraci a bezpočet krásných přírodních zákoutí. Dle neaktualizovaných informací jsme zaznamenali čtyři přísátá a nepočítaně nezakousnutých klíšťat.

Sesmolil : Pája Gregr